

Обикнете планината

Съ раница на раменетѣ,
 съсъ тояга въвв ржцетѣ,
 свиркамъ, бодро се изкачвамъ
 въ стръмната пжтека въ здрача.
 Ранобуденъ славей пѣй,
 утренникъ сънливо вѣй,
 горе, пламналъ отъ зората,
 грѣй върха на планината.
 Стигнахъ синитѣ скали,
 дете виятъ се орли.
 Спрѣхъ, поседнахъ за отмора.
 Гледахъ възхитенъ простора,
 дишахъ жадно ведрината,
 свежий лѣхъ на планината. —
 А по пладне на прохлада
 въ сѣнкитѣ край водопада,
 въ сладкъ полусънъ унесень,

слушахъ буйната му пѣсень.
 Струваше ми се тогасъ,
 че гръмливиятъ му гласъ
 казва ясно: — „Стари, млади,
 тукъ елате за прохлада!
 Обикнете планината,
 освежава тя душата.
 А за васъ, дечица мили,
 изворъ е на нови сили!“ —
 Щомъ се тихо свечери
 и гората здрачъ покри,
 трѣгнахъ за града полека
 по познатата пжтека.
 Изъ планинската ливада
 чувахъ ясно водопада
 да ечи срѣдъ тишината:
 — Обикнете планината!

Ст. Цанкова Стоянова

ЗЖБОЛЪКАРЪ ЩЪРКЕЛАНЪ

Зжболъкарътъ е тукъ —
 Щъркелътъ, дошелъ отъ югъ.
 Всрѣдъ зелената гора
 зжболъкарътъ се спрѣ.
 И съсъ клюна си червенъ

тропа като съсъ рѣженъ.
 Тукъ оглежда, тамъ оглежда,
 па захвана да нарежда:
 — Всичко живо по земята,
 отъ полето и гората,